

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN DERDE KWARTAAL 2024

Zendingsprojecten 3e kwartaal 2024: **Inter-Amerikaanse Divisie**

1. Centrum van invloed om de hogere klasse te bereiken, Xalapa, Mexico
2. Centrum van invloed om de hogere klasse te bereiken, Oaxaca, Mexico
3. Centrum van invloed voor problematische kinderen, Limón provincie, Costa Rica
4. Centrum van invloed voor problematische kinderen, Buenaventura, Colombia
5. Centrum van invloed voor problematische kinderen, Puerto Tejada, Colombia
6. Ebenezer Basisschool, Roseau, Dominica

Sabbat en ontrouw

Dominica, 6 juli

Ursula Leslie

Het zendingsverhaal van deze week speelt zich of op de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School in Roseau, de hoofdstad van Dominica. De school, die in 1976 werd geopend, bevindt zich constant in de top tien van de 62 scholen op het eiland. Maar het schoolgebouw is overvol met kinderen van de kleuterleeftijd tot aan groep zes van de basisschool. Enkele blokken verder bevinden zich de veertig leerlingen van groep 7 en 8 in een noodgebouw. Er zijn nog meer ouders die hun kinderen willen aanmelden op de school, maar er is geen plek. Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een nieuwe, grotere school te bouwen. Nu volgt het verhaal van twee leerlingen.

Suzanne deed het goed in de kleuterklas van de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School. Haar ouders lieten haar op de school voor groep drie, vier en vijf. Maar toen ze in groep zes zat, belde haar vader met de directeur van de school. Hij was niet tevreden.

‘Ik heb een probleem,’ zei hij.

Het weekend ervoor had hij de negenjarige Suzanne gevraagd om de afwas te doen, maar dat weigerde zij. ‘Ik kan vandaag niet afwassen,’ zei ze, ‘want het is sabbat.’

Haar vader was geschokt en hij herhaalde zijn verzoek in niet mis te verstane woorden. Maar Suzanne bleef weigeren. ‘Als de zon onder is, kan ik de afwas doen,’ zei ze.

Ze legde uit dat ze op school over het vierde gebod had geleerd, waar staat: ‘Houd de sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken. Dat geldt voor u, voor uw zonen en dochters, voor uw slaven en slavinnen, voor uw vee, en ook voor vreemdelingen die bij u in de stad wonen.’¹ Suzanne zag zichzelf als de dochter die in de wet van God genoemd wordt. Zij zag haar taak van de afwas als werk en zij wilde juist de sabbat eren door zich te onthouden van werk.

Haar vader was er bepaald niet blij mee en belde daarom op maandagochtend met de directeur om zijn beklag te doen. ‘Ik wil geen twee religies in mijn huis,’ zei hij. ‘Ik heb mijn dochter niet naar een adventistische school gestuurd om haar tot zevendedagsadventist te laten maken.’ Na het gesprek stuurde hij zijn dochter naar een andere school.

Jack kwam als kleuter ook op de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School. Maar hij arriveerde middenin het schooljaar. De leerkracht legde de tien geboden uit aan de kinderen in de periode dat Jack op school kwam. Zijn aandacht werd getrokken door het zevende gebod, waar staat: ‘Pleeg geen overspel.’²

‘Sommige mensen wonen samen in één huis, zonder getrouwd te zijn,’ zei de leerkracht. ‘Dat is niet zoals God het heeft bedoeld, want Hij heeft gezegd dat twee mensen moeten trouwen, een eenheid moeten vormen en samen hun leven leiden. Ze horen niet samen te leven als vriend en vriendin, maar eerst trouwen.’

Jack ging naar huis en vroeg zijn moeder: ‘Mama, ben jij getrouwd met papa?’ ‘Nee,’ zei zijn moeder. ‘Maar dan leven jullie in zonde,’ zei Jack. ‘De leerkracht zegt dat het niet goed is om in zonde te leven. Jullie moeten trouwen.’

Zijn moeder was geschokt en wist niet wat ze moest zeggen. Ze begon na te denken over de beslissingen die zij had genomen in haar leven. Toen kreeg ze een idee. ‘Jack,’ zei ze, ‘als je vader thuiskomt moet je hem hetzelfde vertellen als wat je mij vertelde.’

Toen zijn vader thuiskwam, vroeg Jack hem: ‘Papa, ben jij met mama getrouwd?’ Zijn vader was verbaasd en zei: ‘Nee, waarom vraag je dat?’ ‘De leerkracht in de klas vertelde vandaag dat het niet goed is als twee mensen samenleven zonder getrouwd te zijn,’ zei Jack. ‘Papa, je leeft in zonde. Jullie moeten trouwen.’

---

¹ Exodus 20:8-10

² Exodus 20:14

Zijn vader besloot een ernstig gesprek te hebben met Jacks moeder. Niet lang daarna trouwden ze. Later vertelde moeder het verhaal aan de directeur van de school. Ze zei dat de woorden van Jack ertoe hadden geleid dat ze nu getrouwd waren. De directeur, Ursula Leslie, zei dat de school tot doel heeft de Bijbel bekend te maken bij alle kinderen. Wat er vervolgens gebeurt, is het werk van de heilige Geest.

‘Soms keren ouders zich tegen het besluit van de leerlingen om Jezus te volgen,’ zei ze. ‘Dat is een van de uitdagingen die we hier hebben. Sommige leerlingen willen gedoopt worden, maar ouders willen alleen dat ze goede normen en waarden meekrijgen en niet meer dan dat.’

Maar er zijn ook hartverwarmende verhalen over ouders die de bijbelse waarheden aanvaarden waar hun kinderen mee thuis komen. De eeuwigheid zal ons leren wat de resultaten zijn van de zaadjes die geplant zijn in de harten van de kinderen en hun ouders.

Bid voor de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School, dat zaadjes die in de harten van kinderen en hun ouders geplant worden, vrucht mogen dragen. Dank je voor een ruime bijdrage op de dertiende sabbat ten behoeve van de school.

God doet zijn deel

Dominica, 13 juli

Roderick

Dit zendingsverhaal gaat over Roderick, de architect van een nieuwe school op het Caribische eiland Dominica. De school wordt gebouwd met behulp van geld dat wordt opgehaald op de dertiende sabbat van dit kwartaal. Het verhaal begint in 1984.

Het was een bijzondere gebeurtenis toen Roderick een studiebeurs ontving voor een universiteit in Frankrijk. Hij pakte zijn koffer in, zei vaarwel aan zijn alleenstaande moeder en twee broers en reisde vervolgens de halve wereld over, weg van zijn thuisbasis op de Caribische eilandstaat Dominica. Maar toen Roderick begon te wennen aan zijn klassen in Frankrijk, voelde hij dat er iets niet klopte. Er ontbrak iets.

Om het gat te vullen, ging hij de volgende zondag naar de kerk. Maar het voldeed hem niet. De volgende zondag ging hij weer naar de kerk, maar het bracht hem niets. Toen bedacht hij iets. Hoewel zijn moeder hem altijd had geleerd dat zondag de dag van aanbidding was, was hij er in zijn hart van overtuigd dat de ware sabbat op zaterdag viel.

Voordat hij naar Frankrijk ging, vond Roderick het altijd fijn om in de Bijbel te lezen. Hij las de Bijbel niet om God te leren kennen. Hij en zijn vrienden van de opleiding vonden het heerlijk om over de Bijbel te discussiëren en hij las de Bijbel vooral om discussies te winnen. Tijdens het lezen was hij ervan overtuigd geraakt dat God de zevende dag van de week apart gesteld had als de sabbat. Maar hij had nooit iets met die kennis gedaan.

Nu hij in Frankrijk was, vroeg Roderick zich af of hij iemand zou kunnen vinden die de sabbat vierde op de zevende dag. Hij herinnerde zich dat zevendedagsadventisten op Dominica de sabbat vierden. Hij vroeg zijn klasgenoten of de Adventkerk ook in Frankrijk te vinden was. Een klasgenoot bracht hem in contact met een adventist uit Dominica en Roderick ging met de man mee naar de kerk. Dit alles vond plaats binnen een maand nadat Roderick in Frankrijk was gearriveerd.

Roderick vertelde zijn moeder en broers niet dat hij naar de Adventkerk ging. Maar hij vroeg zich wel af wat ze ervan zouden vinden. Zou zijn moeder geschokt zijn? Zouden zijn broers nu op hem neerkijken? Hij hoefde niet al te lang in onzekerheid te zitten.

Twee maanden nadat hij begonnen was de Adventkerk te bezoeken, ontving hij een brief van zijn moeder. Zijn moeder schreef dat zij en haar twee andere zonen Bijbelstudies kregen van adventisten in Dominica. Roderick kon zijn ogen niet geloven. Kon het zijn dat hij en zijn familieleden hetzelfde pad volgden terwijl ze duizenden kilometers bij elkaar vandaan woonden?

Hij schreef terug: 'Ik ga iedere sabbat naar de Adventkerk.' Zijn moeder en broers waren zeer verbaasd toen ze de brief lasen. Twee maanden later werden Rodericks moeder en broers in Dominica gedoopt. Twee maanden daarna liet Roderick zich dopen in Frankrijk.

Roderick woonde pas negen maanden in Frankrijk en zijn leven zag er totaal anders uit. In diezelfde periode was ook het leven van zijn moeder en twee broers in Dominica helemaal anders geworden. De apostel Paulus zegt: 'Daarom ook is iemand die één met Christus is, een nieuwe schepping. Het oude is voorbij, het nieuwe is gekomen.'³

Toen Roderick een jaar later voor zijn eerste vakantie terugkeerde naar Dominica, ging hij met zijn moeder en broers naar de Adventkerk op sabbat. Het gezin prees God voor de manier waarop Hij in hun levens werkte.

'Wij erkennen dat God mij leidde in Frankrijk op het hetzelfde moment dat Hij ons gezin op Dominica leidde,' zegt Roderick. 'Het was geweldig Gods handen aan het werk te zien. Ik had mijn familie nooit verteld dat ik op sabbat naar de kerk ging, maar we waren allemaal bezig met onze zoektocht naar Gods wil. Hij werkt op een bijzondere manier.'

---

³ 2 Korintiërs 5:17

Dank je voor een ruimhartige gift tijdens de dertiende sabbat op 28 september. Je helpt er de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School mee, zodat ze naar een groter gebouw kunnen verhuizen. Roderick is de architect. Hij heeft zijn diensten gratis aangeboden. Hij kijkt ernaar uit te zien hoe God het project zal zegenen. 'Onze timing is anders dan de timing van God,' zegt hij. 'Alles wat God van ons verlangt is trouw. Wanneer wij trouw en gehoorzaam zijn, doet God zijn deel.'

Gedoe over geloof

Dominica, 20 juli

Zarrah

Zarrah is eenentwintig en zo lang ze zich kan herinneren is ze zevendedagsadventist. Ze groeide niet op in een adventistisch gezin en ging niet naar een adventistische school. Maar haar babysitter was adventist en nam haar mee naar de kerk vanaf haar derde jaar.

Zarrah vond het heerlijk om naar de kerk te gaan met haar babysitter. Ze noemde haar tante Freda. In de kerk hoorde ze over de Bijbelverhalen en leerde ze teksten uit haar hoofd. Als ze dan thuis kwam herhaalde ze die leerteksten voor haar moeder. Moeder kende geen Bijbelteksten uit haar hoofd en het maakte indruk op haar dat haar kleine meid teksten uit de Bijbel kon opzeggen. Ze moedigde Zarrah aan naar de kerk te blijven gaan.

Maar toen Zarrah de leeftijd had bereikt waarop ze naar school moest, meldde haar moeder haar aan op een basisschool van haar eigen geloof. En toen begonnen de moeilijkheden. Zarrah protesteerde meteen tegen een schoolregel die vereiste dat de kinderen een gebed opzegden voor Maria, de moeder van Jezus.

De directeur van de school was verbaasd, maar toen haar moeder uitlegde dat Zarrah naar de Adventkerk ging, hoefde ze het gebed voor Maria niet uit te spreken. De directeur zei zelfs tegen de leerkrachten dat ze Zarrah niet lastig mochten vallen ten aanzien van haar geloof.

Vier jaren gingen voorbij.

Een nieuwe leerkracht vermaande Zarrah toen zij zag dat alle kinderen, behalve Zarrah, het gebed voor Maria opzegden. 'Waarom spreek jij het gebed niet uit?' vroeg ze het achtjarige meisje. 'Ik ben zevendedagsadventist,' zei Zarrah. Maar de leerkracht maalde er niet om. 'Het is een regel op school dat je het gebed uitspreekt,' zei de leerkracht. 'Je moet je aan de schoolregels houden.' Zarrah begon te huilen.

Toen ze thuis kwam vertelde ze haar moeder wat er was gebeurd. Haar moeder werd boos en belde de directeur. De volgende dag kwam ze naar school om met haar te praten. Nu was het de beurt aan de directeur om boos te worden en ze sprak de leerkracht streng toe. Deze stopte met het vermanen van Zarrah vanwege het gebed, maar ze vond andere manieren om haar lastig te vallen. Als Zarrah haar hand opstak om een vraag te beantwoorden, negeerde de leerkracht haar. Ze liet Zarrah zelfs niet antwoorden als zij de enige was die haar hand opstak. Het zorgde ervoor dat Zarrah zich niet prettig meer voelde op school en vooral niet in de buurt van haar leerkracht.

Ze vertelde haar moeder wat er aan de hand was en die besloot haar over te schrijven naar een adventistische school. Maar toen ze belde met de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School, ontdekte ze dat er een leerlingenstop was ingesteld vanwege plaatsgebrek. Maar moeder accepteerde niet zomaar een negatief antwoord. Ze legde de situatie uit aan de directeur en Zarrah werd alsnog als leerling aangenomen.

Hoewel Zarrah geen vrienden op de school had toen ze daar begon, was ze toch blij. Nu kon ze God dienen volgens haar geloof. Er ging een jaar voorbij en Zarrah liet zich dopen op school. Vervolgens werden haar moeder en oudere zus ook gedoopt. Tegenwoordig is Zarrah zelf leerkracht op de school. 'Het is één van mijn doelen om kinderen te helpen die worstelen met situaties die vergelijkbaar zijn met de mijne,' zegt ze. Thuis volgt ze ook het voorbeeld van tante Freda. Iedere sabbat neemt ze een zevenjarig buurmeisje mee naar de kerk en het meisje vertelt thuis aan haar moeder alles wat ze daar heeft geleerd. Het maakt indruk op haar moeder en ze vindt het fijn dat haar dochter iedere week met Zarrah naar de kerk gaat. Volgens Zarrah is haar ervaring het bewijs van Gods trouw.

'Mijn getuigenis is dat wanneer je pal staat voor God, Hij ook pal staat voor jou,' zegt ze. 'Het is ook belangrijk dat je Jezus kent. Het maakt niet uit hoe klein je bent; wanneer je geroepen wordt door God moet je het niet afwijzen. Zet Jezus op de eerste plaats.'

Een deel van de collecte van de dertiende sabbatcollecte in dit kwartaal helpt de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School om naar een nieuw en groter gebouw te verhuizen in de Roseau, de hoofdstad van Dominica. De school, die vol was toen Zarrah's moeder haar wilde aanmelden, is nog steeds vol en heeft een groter gebouw nodig. Dank voor een gulle gift om dat mogelijk te maken.

Jerry de tijdcapsule

Dominica, 27 juli

Antonia

Op de eerste schooldag stond leerkracht Antonia voor haar groep 5 met een koektrommel die verpakt was in feestelijk wit, roze, zwart en grijs papier. De kinderen keken nieuwsgierig toe terwijl ze gele en groene papiertjes ronddeelde.

‘Dit is een tijdcapsule,’ zei Antonia en ze wees naar de koektrommel. Ze richtte de aandacht op de papieren en voegde toe: ‘Schrijf je naam op het papier en iets waar je dit semester voor zou willen bidden.’ Ze zei dat de papieren in de trommel gestopt zouden worden en dat die vervolgens verzegeld werd. Aan het einde van het schooljaar zou de klas een feest mogen geven en dan mocht ook de trommel geopend worden om te zien hoe God hun gebeden had beantwoord. De kinderen schreven opgewonden hun gebedsverzoeken op het papier op de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School.

Antonia zei dat ze ook een gebed in de trommel zou stoppen. ‘Dit is een serieuze zaak voor mij,’ zei ze. ‘Ik geloof dat God mijn leven kan veranderen.’

De kinderen schreven hun wensen op. Nadat de tijdcapsule verzegeld was, stak een van de jongens zijn hand op. ‘Kunnen we de capsule een naam geven?’ vroeg hij opgewonden. Toen de leerkracht daarmee instemde, riep hij uit: ‘Jerry de tijdcapsule!’ Alle kinderen applausseerden en juichten. Vervolgens sprak de jongen een gebed uit over de trommel. ‘Dank U voor Jerry,’ zei hij.

De tijdcapsule was een onderwijsmiddel waarvan Antonia slechts een paar dagen voor de opening van het schooljaar had gehoord via een andere leerkracht op een adventschool elders op Dominica.. Het idee van het toepassen van een geestelijke les in de sociale activiteiten van een eerste schooldag op Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School stond haar aan.

De weken en maanden gingen voorbij en de kinderen hielden om beurten Jerry vast en baden voor de trommel. ‘Help ons onze doelen te bereiken,’ bad iemand. ‘Laat onze wensen uitkomen,’ vroeg een ander kind.

Als er gasten in de klas kwamen, zoals de directeur, predikanten en kerkleiders, vroegen de kinderen stevast of ze de doos vast wilden houden en een gebed wilden uitspreken voor de verzoeken die erin verborgen lagen.

Halverwege het schooljaar, stak een klein meisje haar hand op. ‘Juf, juf, ik wil graag iets zeggen,’ zei ze. Ze vertelde dat God haar gebedsverzoek beantwoord had. Ze had op haar papiertje geschreven dat ze graag beter wilde leren lezen en dat was gelukt. Vervolgens gingen er meer handen de lucht in. Kinderen hadden gebeden voor hoge cijfers en slaagden erin die te halen.

Twee kinderen zeiden dat ze tijd door hadden kunnen brengen met hun vaders, die op andere eilanden woonden. Een meisje vertelde dat ze had gebeden voor een broertje of zusje en een tante met een baby was dicht bij haar in de buurt komen wonen. Toen de stroom aan gebedsverhoringen die de kinderen opsomden allemaal waren uitgesproken, boog Antonia haar hoofd en sprak een dankgebed uit met de woorden van Marcus 9:23: ‘Toen zei Jezus tegen hem: “Of Ik iets kan doen? Alles is mogelijk voor wie gelooft.”’

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal is bestemd voor de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School en helpt bij de groei van de school in een nieuw en groter gebouw. De school, die in 1976 werd geopend, bevindt zich constant in de top tien van de 62 basisscholen op het eiland. Maar het schoolgebouw is overvol met kinderen van de kleuterleeftijd tot aan groep zes van de basisschool. Enkele blokken verder bevinden zich de veertig leerlingen van groep 7 en 8 in een noodgebouw. Er zijn nog meer ouders die hun kinderen willen aanmelden op de school, maar er is geen plek. Hartelijk dank voor een ruimhartige gift op 28 september.

Gegijzeld in de auto!

Trinidad en Tobago, 3 augustus

Beverly

Beverly stapte rond 23:30 uur uit haar auto. Plotseling werd ze door iemand terug de auto ingeduwd. Hij duwde haar over de bestuurdersstoel naar de passagierskant. Tegelijkertijd stapte iemand achterin die een pistool tegen Beverly's nek duwde.

'Nu gaan we een ritje maken,' zei de man die achter het stuur was gaan zitten. Hij reed achteruit van Beverly's oprit op het Caribische eiland Trinidad. Het trio reed over de weg in stilte. Ineens begon Beverly te praten. 'Gaan jullie mij doden?' vroeg ze. 'Als je ons niet ziet, blijf je leven,' zei de bestuurder. Beverly had gezien dat de bestuurder een capuchon droeg en ze keek niet meer zijn kant op. 'Weet je hoelang we je gevolgd zijn?' vroeg de bestuurder. Beverly gaf geen antwoord. Er was tweeënhalve uur verstreken sinds ze vertrok van de University of the Southern Caribbean, een instituut van de Adventkerk waar zij werkte en tegelijk studeerde voor een Master graad in psychologie. Ze had een vriendin van de universiteit thuisgebracht nadat ze eerst onderweg samen iets gegeten hadden. Nadat ze haar vriendin had afgezet was ze naar haar eigen huis gereden.

'Wie was die vrouw die je bij je had?' vroeg de man achter het stuur. 'Een klasgenoot,' zei Beverly. 'We hebben je een hele tijd gevolgd,' zei de bestuurder. De man op de achterbank trok Beverly's hand naar achteren en probeerde haar trouwring van haar vinger te krijgen. 'Stop daarmee,' zei de bestuurder. De man liet Beverly's hand weer los.

De man achter het stuur vroeg Beverly of ze had gehoord van de recente moordpartijen op het eiland. Hij zei dat een vriend van hem vermoord was en dat hij van plan was de auto van Beverly te gebruiken om wraak te nemen. 'Mag ik de auto verlaten?' vroeg Beverly. 'Nee, jij gaat met ons mee,' zei de man. Maar even later leek het alsof hij van gedachten veranderde. 'Heb je iemand die je kunt bellen?' vroeg hij. 'Mijn man.' 'Bel hem en vraag of hij je kan komen halen.' Op de een of andere manier had de man op de achterbank de handtas van Beverly te pakken gekregen. Hij haalde de telefoon eruit en gaf die aan haar. Beverly belde haar man, maar kreeg geen gehoor. De man op de achterbank griste de telefoon terug en sprak zijn twijfel uit of ze wel haar man had gebeld. 'Het lijkt erop dat het nummer niet eens onder de sneltoetsen staat,' zei hij.

De rit door de nacht ging maar door. 'Ik ben een beetje bang,' zei Beverly. 'Is het goed als ik een CD opzet?' Maar toen ze op play drukte bleek er geen CD in de speler te zitten. Ze begreep niet waarom. Die ochtend had ze naar christelijke muziek geluisterd terwijl ze naar de universiteit reed. Ze had zelfs meegezongen met het lied 'Jesus, take the wheel.'

Beverly vroeg zich af of de CD gevallen was en voelde onder haar stoel. Daar vond ze de CD. 'Hij ligt hier,' zei ze, 'ik stop hem in de speler.' De muziek begon, maar het was niet de CD waar Beverly naar op zoek was. Ze had zelfs geen idee waar deze CD vandaan kwam. Iemand zong 'Jehovah, I trust in You.' De man op de achterbank kreunde. De bestuurder was echter met heel andere dingen bezig. Hij zei: 'We gaan je nummerplaten vervangen en de politie zal je auto morgen wel vinden.' Hij wilde Beverly laten gaan. Maar ze wilde niet zonder een cent op zak ergens in het donker afgezet worden. 'Ik heb geen geld,' zei ze, 'hoe moet ik thuis komen?' De bestuurder zei tegen de man achterin dat hij Beverly wat geld moest geven. 'Hoeveel? Twintig dollar?' zei de man. 'Ik heb 1000 dollar in mijn tas achterin,' zei Beverly. 'Geef haar 100,' zei de bestuurder. Beverly kreeg het geld en werd gesommeerd uit te stappen. Ze stak de straat over en hield een taxi aan waarmee zij naar huis kon.

Beverly weet nog steeds niet waarom God toestond dat zij die vreselijke gebeurtenis moest meemaken. Maar terugkijkend op het gebeuren, denkt zij dat God haar aandacht probeerde te vangen. Alsof Hij wilde zeggen: 'Vertrouw Me met je leven.' De ochtend voor de gijzeling had ze gezongen: 'Jesus, take the wheel' (Jesus, neem de leiding). Maar vervolgens had ze de hele dag doorgebracht op de manier van de meeste dagen, waarin zij controle probeerde te houden over de details van haar leven, zonder hulp van God.

Het was de derde keer dat zij een auto kwijtraakte. De eerste keer werd haar auto van de oprit bij haar huis gestolen en de tweede keer werd de auto vernield bij een ongeluk. Het leek op meer dan toeval dat tijdens de rit naar huis in de taxi, er een lied opstond met de woorden: 'Hoe vaak moet ik je door dezelfde omstandigheden laten gaan om je te laten zien hoeveel ik van je houd?'

De politie heeft de auto van Beverly nooit gevonden. Maar ze klaagt niet. De gijzeling was een keerpunt in haar leven, zegt ze. Ze heeft nu besloten God op alle fronten in haar leven te vertrouwen. 'Veel mensen van wie de auto gestolen wordt, worden vermoord,' zegt ze. 'Ik weet niet waarom ik nog leef. Het is belangrijk dat christenen God in iedere omstandigheid vertrouwen.'

Dit zendingsverhaal biedt een inblikje in het leven in Trinidad en op de University of the Southern Caribbean. Een deel van de dertiende sabbatcollecte in 2018 ging naar deze universiteit om een kerk te kunnen bouwen. Ook in 2021 ging een deel van de collecte naar de universiteit waar Beverly werkt om een centrum te openen waar zendelingen opgeleid worden. Hartelijk dank voor je donatie op de dertiende sabbat. Het helpt mensen in hun vertrouwen op God, in Trinidad en over de hele wereld.

'Ik heb je nodig'

Trinidad en Tobago, 10 augustus

Faith

De 11 jarige Faith stopte met het aannaaien van een knoop op haar schooluniform toen zij op een avond alleen thuis was. Ze pakte een scherpe schaar en knipte langzaam in haar armen totdat ze begon te bloeden. Ze werd licht in haar hoofd en voelde zich alsof ze flauw zou vallen.

Het leven van Faith was een paar maanden eerder in een neerwaartse spiraal terechtgekomen toen haar moeder een spoedoperatie moest ondergaan. Terwijl haar moeder in het ziekenhuis herstelde, was Faith een halfjaar alleen thuis op het Caribische eiland Trinidad.

Meestal zijn er wel oudere kinderen of burens die in een dergelijke situatie hulp bieden. Maar Faith had geen broers of zussen. De burens wisten niet dat zij alleen thuis was en ze had het hun ook niet verteld. Haar vader, die ergens anders woonde, was niet bij haar leven betrokken. Hij kwam alleen af en toe op bezoek en vroeg dan hoe het met haar ging. 'Prima,' zij ze dan. Soms gaf hij haar wat geld en vertrok weer. Faith vertelde hem niets over haar leven omdat ze het idee had dat hij het toch niet zou begrijpen.

Ze leerde zichzelf hoe ze rijst en bonen moest koken. Als het op was leefde ze op brood, boter en kaas die ze kocht van haar vaders geld en het weinige spaargeld dat haar moeder in huis had. Ze leerde zichzelf ook naaien zodat ze haar kleding kon verstellen.

Overdag bezocht ze een meisjesschool. Ze werd altijd al gepest, maar na de ziekenhuisopname van haar moeder werd het steeds erger. De meisjes pestten Faith vanwege haar gewicht, haar uiterlijk en haar intelligentie. Eerst reageerde Faith er vriendelijk op en hoopte dat ze alsnog vriendinnen kon vinden. Maar er leek niets te veranderen. Haar gevoel van eigenwaarde verdween en ze begon een hekel aan zichzelf te krijgen.

Eén keer kon ze haar moeder in het ziekenhuis bezoeken, toen ze van iemand een lift kreeg naar het ziekenhuis. Haar moeder zag er heel broos uit, bleek en uitgeblust. Toen Faith haar zag barstte ze in tranen uit. Ze wilde haar moeder over de pesterijen vertellen, maar ze kreeg het niet over haar lippen. Op school liep het pesten uit de hand. Op een dag zei één van de meisjes tegen haar: 'Je zou jezelf van kant moeten maken. Daar maak je ons allemaal gelukkig mee.' Faith geloofde het. Ze dacht dat ze het verdiende om beledigd te worden en dat ze geen recht had op liefde, vriendinnen, of leuke dingen. Ze begon zichzelf te beschadigen. Ze verhongerde zichzelf en liet haar nagels groeien zodat ze zichzelf kon krabben totdat ze bloedde. Vervolgens kwamen de scheermesjes, messen en scharen. Ze wilde voelen, wat dan ook. Haar cijfers gingen naar beneden van ruim voldoende tot zwaar onvoldoende. Uiteindelijk besloot ze zichzelf van het leven te beroven met de schaar. Terwijl ze duizelig werd, hoorde ze een stem in haar hoofd. Het was de stem van haar moeder. Ze had die stem al lang niet gehoord. 'Ik heb je nodig,' zei de stem. 'Ik heb je meer nodig dat wie of wat dan ook, zelfs als niemand anders je belangrijk vindt.' Faith besloot dat zij haar eigen leven niet zou nemen en dat ze zou blijven leven voor haar moeder. Ze dwong zichzelf op te staan om haar armen te verbinden.

De volgende dag zag haar leerkracht het verband en sprak met Faith onder vier ogen. 'Gaat het wel goed met je?' vroeg ze. Faith begon te huilen en te schreeuwen. Alles dat zich in al die maanden had opgebouwd kwam nu naar buiten. De leerkracht begon ook te huilen. 'Heb je wel gegeten?' vroeg ze. 'Nee, ik was mezelf aan het uithongeren.' 'Slaap je goed?' 'Nee, zonder mijn moeder kan ik niet slapen.' Vanaf die dag nam de leerkracht Faith onder haar hoede. Ze lette goed op en zag erop toe dat het pesten minder werd en uiteindelijk ophield.

Eindelijk kwam haar moeder weer thuis. Wat een prachtige dag. Faith vertelde alles aan haar moeder. Onder het luisteren begon haar moeder te huilen. Ze greep de hand van Faith en zei: 'Beloof me alsjeblieft dat je jezelf nooit meer iets aan zult doen, op welke manier ook. Beloof me dat je je niet van me afkeert. Ik hou van je en ik heb je nodig.' Faith beloofde het onder tranen.

Vanwege haar slechte cijfers moest Faith het schooljaar over doen. Dat vond ze niet leuk, maar haar moeder overtuigde haar dat het beter was voor haar. En dat klopte. Ze kwam los van haar oude klasgenoten en leerde nieuwe klasgenootjes kennen die wel van haar hielden en die haar respecteerden. Ineens had ze allerlei vriendinnen.

Haar moeder begon de kerk te bezoeken en vroeg Faith met haar mee te gaan. Ze waren al jaren niet meer naar de kerk geweest. In het begin verzette Faith zich ertegen omdat ze dacht dat het saai zou zijn. Maar uiteindelijk ging ze toch en ze hield van de muziek en het koor. Daarom bleef ze gaan en doet dat nog steeds. Zowel Faith als haar moeder zijn inmiddels gedoopt.

Terugkijkend gelooft zij dat God haar heeft gered door haar de stem van haar moeder te laten horen in haar grootste nood. 'Ik kan het niet verklaren,' zegt ze, 'ik was alleen thuis en ik weet dat ik de stem van mijn moeder hoorde in mijn gedachten. Ik denk dat zij degene was die ik dat moment het hardst nodig had. Het moet wel de heilige Geest geweest zijn. Hij wist wat ik nodig had.'

Aan jonge mensen die ook te maken hebben met pesterijen, zegt ze: 'Als ik een tijdmachine had die me terug kon brengen naar de tijd toen ik elf jaar was, zou ik tegen mezelf zeggen: "Het komt goed. Alles komt goed. Je gaat allerlei mensen ontmoeten die van je houden en die je waarderen zoals je bent. Je hoeft alleen God maar op de eerste plaats te zetten en alles zal goed komen.'"

Dit zendingsverhaal biedt een inkijkje in het leven in Trinidad en de missiologische uitdagingen daar. Een deel van de collecte uit 2018 werd gebruikt om een kerk te bouwen op het terrein van de University of the Southern Caribbean, dicht bij Faiths huis. We hebben Faith ontmoet op de universiteit om haar verhaal te kunnen optekenen. Hartelijk dank dat je dit kwartaal wilt meehelpen in het brengen van hoop aan jonge mensen in de Inter-American Division, door op 28 september een ruimhartige donatie te doen.

'Kom terug naar God'

Colombia, 17 augustus

Wilinton

Wilinton dronk voor het eerst alcohol op een sabbat na de kerkdienst, in Bogota, Colombia. Hij was 14 jaar en gaf toe aan de groepsdruk van zijn vrienden. Na dat eerste drankje bleef hij 24 jaar lang bijna iedere dag drinken.

Op zijn zeventiende ging Wilinton op zichzelf wonen. Vervolgens trok hij in bij zijn vriendin en woonde 21 jaar met haar samen. Ze kregen twee zonen. Hij dronk bij elke mogelijkheid daartoe. Vanwege zijn drankmisbruik kon hij geen enkele baan vasthouden.

Op een dag kwam een vriend van zijn vader langs die hem dronken aantrof. 'Wilinton, ik ken je vader,' zei de vriend. Zijn naam was Jaime. 'Je kunt terugkeren tot God.' 'Ben je adventist?' vroeg Wilinton met dubbele tong. 'Ja, ik ben adventist,' zei Jaime. 'Als je adventist bent, zing dan lied 500 voor me,' zei Wilinton. Dat is het lied 'Far beyond the sun' (Ver voorbij de zon). Jaime zong het lied en Wilinton huilde. Na afloop van het lied declameerde Wilinton zijn favoriete Bijbeltekst, Johannes 3:16. Die dag markeerde het begin van een nieuwe vriendschap.

De drie daaropvolgende jaren bleef Jaime terugkomen bij Wilinton en vroeg hem keer op keer: 'Kom alsjeblieft terug bij God.' Wilinton reageerde steeds op dezelfde manier. 'Ja, maak je geen zorgen, ik kom terug.' Maar hij deed het niet. Jaime bood hem Bijbelstudies aan, maar Wilinton had er geen interesse voor. Hij hield van Jaime, maar had geen zin om tijd door te brengen met God. Toch verdedigde hij steeds de sabbat bij zijn vrouw en zijn twee zonen, die op zondag naar de kerk gingen. 'Je hoeft niet naar die kerk te gaan,' zei hij. 'Het is zonde van je tijd. Als je je tijd goed wilt besteden, ga dan naar de Adventkerk.'

Wilinton bleef drinken en aangezien hij geen vast inkomen had, verviel hij in schulden. Op een avond kwam Jaime langs met een predikant van de Adventkerk en nog een paar kerkleden. De voordeur stond open en ze waren al binnen voordat Wilinton er erg in had. De predikant hield een korte overdenking van vijf minuten, maar Wilinton hoorde niet de stem van de predikant die sprak. Hij voelde zich alsof de heilige Geest hem aansprak. De overdenking drong door tot zijn hart.

Jaime nodigde hem uit voor evangelisatiebijeenkomsten die pas geleden begonnen waren in de adventkerk. 'Je moeder heeft me gevraagd tegen je te zeggen dat je tot God moet komen,' zei hij. Nadat de bezoekers vertrokken waren besloot Wilinton thuis bij zijn gezin te blijven. Zijn 12-jarige zoon kwam naar hem toe. 'Papa, je hebt me altijd verteld dat de Adventkerk de ware kerk is,' zei de jongen. 'Wil je me alsjeblieft meenemen naar die kerk?' Die woorden braken Wilintons hart en hij besloot zijn gezin mee te nemen naar de evangelisatiebijeenkomst in de adventkerk.

De presentatie van de avond verraste Wilinton. Hij dacht dat het over hem ging en hij vroeg zich af hoe de predikant zoveel over hem kon weten. Vervolgens begon hij te huilen toen hij aan zijn alcoholisme en zijn schulden dacht. Zijn zondige leven woog zwaar op zijn schouders.

De predikant riep mensen naar voren om zich over te geven aan God en Wilinton dacht bij zichzelf: 'Ik kan niet naar voren gaan. Als ik hier straks wegga, loop ik rechtstreeks naar de bar om iets te drinken.' Hij besloot niet naar voren te gaan. Maar voor hij het in de gaten had stond hij toch samen met zeventien andere mensen voor in de kerk. Hij bad stilletjes: 'Heer, ik kan hier niet zijn. U weet dat ik er zo weer op uit ga om te drinken.'

Na de bijeenkomst ging hij naar het café. Terwijl hij dronk overdacht hij de preek en hij voelde dat er binnenin hem iets was veranderd. Er gingen drie weken voorbij en Wilinton bleef drinken. Maar iedere keer als hij alcohol gebruikte voelde hij dat de heilige Geest tegen hem zei: 'Ik help je om te stoppen met drinken als jij een overtuigd besluit neemt om te stoppen.' In de vierde week zei hij tegen zichzelf: 'Ik kan zo niet blijven doorgaan. Ik moet een besluit nemen en een keuze maken voor God of de alcohol.' Aan het einde van de week, op zaterdagavond, koos hij voor God. Hij bad: 'Heer, ik wil niet meer drinken.' 's Ochtends bad hij opnieuw en zei: 'Heer, help me vandaag, één dag per keer, om te stoppen met drinken.'

Tot zijn verrassing dronk hij de hele dag geen alcohol. Het was zijn eerste overwinningdag sinds hij op zijn veertiende begonnen was met drinken. Hij was aangenaam verrast en dacht: 'Ik dacht dat ik

nooit zou kunnen stoppen met drinken, maar God helpt me erbij.' Toen Jaime het nieuws hoorde, was hij opgelucht. Wilinton was op de weg terug naar God.

Dit zendingsverhaal richt onze blik op het leven in Colombia en de uitdagingen voor de zending daar. Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal is bestemd voor de opening van twee centra om kinderen te begeleiden die het risico lopen in aanraking te komen met alcohol en drugs. De centra worden opgericht in de steden Buenaventura en Puerto Tejada. Alvast dank voor een ruime gift op 28 september.

In de voetstappen van Paulus

Colombia, 24 augustus

Wilinton

Het leven van Wilinton, in Bogota, Colombia, begon te veranderen nadat hij stopte met het drinken van alcohol. Hij vond werk, begon met het afbetalen van zijn schulden en trouwde met de vrouw waar hij mee samenwoonde. Vervolgens besloten Wilinton, zijn vrouw en hun 12-jarige zoon zich te laten dopen.

Een dag voordat Wilinton in de Adventkerk gedoopt zou worden, voorspelde een vriend uit de kerk hem dat God grote plannen met hem had. 'Jij wordt de volgende apostel Paulus,' zei Jaime, de vriend. 'Je gaat heel veel mensen helpen.'

Het duurde niet lang voordat Wilinton zich realiseerde dat God hem riep om alcoholisten bij te staan. Een maand na zijn doop liep hij op sabbatochtend naar de kerk en hoorde een stem in zijn hoofd die zei: 'Stop hier.' Hij stopte en toen hij om zich heen keek zag hij een straat vol cafés waar hij voorheen zelf naartoe ging om te drinken. De stem zei: 'Jij gaat al deze mensen helpen. Jij dronk voorheen en nu ga je anderen die drinken bijstaan. Ik geef je de mogelijkheden en ik help je niet terug te vallen.'

In de kerk ging Wilinton op zoek naar Jaime. 'Ik heb een idee,' zei hij. 'Ik heb ook een idee,' zei Jaime, 'maar vertel me eerst jouw idee.' 'Ik denk dat God mij wil vertellen dat ik licht moet brengen in de kroegen waar alleen duisternis heerst,' zei Wilinton. 'Wow,' zei Jaime, 'dat is precies hetzelfde wat ik ook dacht.' Dit moest meer dan toeval zijn en de twee mannen dachten allebei dat de heilige Geest Wilinton riep om alcoholisten te helpen.

In de week die volgde nodigde Wilinton mensen uit de cafés uit bij hem thuis om de Bijbel te bestuderen. Elf mensen gaven gehoor aan de oproep voor de eerste Bijbelstudie op sabbatmiddag. Terwijl de weken voorbij gingen, groeide de groep en Wilintons huis werd te klein om hen allemaal te ontvangen. Wilinton huurde daarom een groter huis. Toen dat ook te klein werd, verhuisden ze naar een zaal. Er werden mensen gedoopt en de groep bleef maar groeien.

Uiteindelijk besloot Wilinton dat de groep een eigen plek nodig had. Hij zocht naar een geschikt gebouw om te kopen, maar de gebouwen in de stad waren erg duur. Tijdens zijn gebed kreeg hij het gevoel dat hij een bar moest bezoeken waar hij vanaf zijn zestiende jaar vaak was geweest. Het leek onwaarschijnlijk, maar als hij de bar zou kunnen kopen, kon hij het verbouwen tot een zaal om samen te komen. Hij bad: 'Heer, wilt U echt dat ik voor U werk in een bar?' Wilinton zocht de eigenaar van de bar op en kwam erachter dat de zaak te koop stond. De eigenaar herkende Wilinton meteen en was verrast dat hij hem nuchter aantrof. 'Ben je het echt?' vroeg hij. 'Ja, ik ben het,' zei Wilinton. 'Weet je nog dat je hier kwam en de hele tijd maar door bleef drinken?' zei de man. 'Ja, ik weet het nog.' De eigenaar schudde zijn hoofd in ongeloof. 'Ik ken jou,' zei hij, 'ik kan niet geloven dat je leven een andere wending heeft genomen.' Hij noemde de prijs voor het gebouw. Wilinton had niet zoveel geld. Hij vertelde andere kerkleden over het gebouw, maar ook zij hadden niet voldoende om het te kopen. Wilinton liet zich niet ontmoedigen. 'De plannen van God zijn goed,' zei hij tegen hen. 'Maak je geen zorgen, dit gebouw komt in ons bezit.'

Samen met de andere kerkleden begon hij te bidden en fondsen te werven. Een jaar later kochten ze de bar en verbouwden het tot een adventkerk en servicecentrum. Op sabbatochtend komen er nu wekelijks vijftig mensen samen en gedurende de week biedt het servicecentrum levenslessen en een programma dat helpt bij het stoppen met drinken.

Wilinton is ouderling en geeft mede leiding aan het servicecentrum. Hij zegt dat via zijn kleine groep meer dan vijftien voormalige alcoholisten Jezus gevonden hebben en zich door de doop aan Hem verbonden hebben. Daarnaast zijn er in de afgelopen drie jaar nog 85 mensen gedoopt vanuit de nieuwe kerk en het servicecentrum. 'Ik werk nu voor Jezus, op zoek naar de verdwaalde mensen, zegt Wilinton. 'Ik heb besloten dat ik net als Paulus wil zijn. Ik wil steeds het evangelie delen en vraag God om zijn kracht zodat ik mensen tot Hem kan leiden.' Daar voegt hij aan toe: 'Gods plannen zijn volmaakt en ze veranderen niet.'

Dit zendingsverhaal richt onze blik op het leven in Colombia en de uitdagingen voor de zending daar. Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal is bestemd voor de opening van twee centra om kinderen te begeleiden die het risico lopen in aanraking te komen met alcohol en drugs. De centra worden opgericht in de steden Buenaventura en Puerto Tejada. Alvast dank voor een ruime gift op 28 september.

Door middel van gebed een bar gekocht

Colombia, 31 augustus

Adriana

Adriana was zeer bedreven in het planten van gemeenten in Colombia. In vijftien jaar tijd begon de nu 35-jarige vrouw en moeder maar liefst zes nieuwe gemeenten en ze was er klaar voor om aan nummer zeven te beginnen in een arme buurt in het zuiden van Colombia's uitgestrekte hoofdstad, Bogota. Maar niemand leek in staat te zijn een betaalbaar pand te vinden op een geschikte locatie. Het zaadje voor de nieuwe gemeente werd gepland toen Wilinton, een voormalig alcoholverslaafde uit de buurt, zijn leven aan Jezus ging wijden en een kleine Bijbelstudiegroep begon in zijn eigen huis. De groep ontgroeide zijn huis echter en verhuisde diverse keren. Er kwamen nu iedere sabbat vijftig mensen bij elkaar en het werd tijd dat zij een eigen kerkgebouw kregen.

Adriana was lid in een andere gemeente, die bereid was Wilinton te helpen bij het organiseren van de nieuwe gemeente en het nieuwe gebouw. Adriana bekeek vijf gebouwen, maar vond niets dat geschikt was. Op zeker moment beval Wilinton een kroeg aan die hij lange tijd bezocht had voordat hij werd gedoopt. De bar was midden in de buurt en te koop. Maar de vraagprijs was te hoog. Adriana ontmoette de eigenaar van de kroeg. Ze legde hem uit dat kerkleden het gebouw wilden kopen, maar dat de middelen tekort schoten. 'Is het mogelijk dat u het gebouw een jaar voor ons onder optie houdt, zodat wij het geld bij elkaar kunnen krijgen?' vroeg ze. Maar de eigenaar wilde niet wachten en wees het voorstel af. Adriana smeekte hem er nog eens over na te denken, maar hij weigerde. 'Maar,' voegde hij toe, 'als jullie plan de instemming van God heeft, zal dit gebouw jullie eigendom worden.' Adriana en de andere kerkleden baden tot God om hulp en begonnen geld in te zamelen. Er kwam een potentiële koper opdagen voor het gebouw. Wat hij zag beviel hem en hij besloot het gebouw te kopen. De kerkleden vroegen zich af of het gebouw dan toch niet voor hen bestemd was. Ze baden tot God dat zijn wil gedaan zou worden. De potentiële koper vertrok en kwam nooit meer terug met het geld om het gebouw te kopen. Het gebouw bleef dus te koop staan. Vervolgens kwam er een andere koper die het gebouw wilde hebben. Het leek erop dat de koop beklonken was. De kerkleden baden opnieuw tot God dat zijn wil gedaan moest worden. De koper vertrok en kwam nooit met geld over de brug.

De eigenaar van de bar begreep niet waarom zijn zaak niet verkocht werd. Hij stelde de prijs enkele keren naar beneden bij, maar er kwam geen koper meer. Adriana was ervan overtuigd dat het Gods plan was de kroeg te verbouwen tot een kerk en een servicecentrum. Het centrum zou levenslessen leren aan de mensen in de gemeenschap en ook zouden alcoholisten geholpen worden. Daarom ging Adriana opnieuw naar de eigenaar van de bar. 'Je gaat dit gebouw niet verkopen, zei ze kordaat. 'Je gaat het aan ons verkopen zodat het een plek wordt waar de gemeenschap baat bij heeft en waar God geëerd wordt.

Er ging een jaar voorbij en toen hadden de kerkleden voldoende fondsen verzameld om het gebouw tegen de nieuwe, lagere prijs te kopen. Een kerkleider bezocht de eigenaar om de koop te bezegelen. De eigenaar was opgelucht dat hij het gebouw eindelijk van de hand kon doen. 'Ik was niet in staat het gebouw te verkopen omdat die adventisten maar bleven bidden om het gebouw in bezit te krijgen,' zei hij.

Twee weken later werd het gebouw officieel verkocht aan de Adventkerk. De uiteindelijke prijs was ongeveer de helft van de gangbare marktprijs voor vergelijkbare gebouwen in de omgeving.

Adriana prijst God voor de nieuwe kerk en het servicecentrum dat erbij hoort. 'We hebben allemaal voor deze plek gebeden,' zegt ze. 'Als God een plan heeft, kan niemand daar iets aan veranderen.'

Dit zendingsverhaal richt onze blik op het leven in Colombia en de uitdagingen voor de zending daar. Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal is bestemd voor de opening van twee centra om kinderen te begeleiden die het risico lopen in aanraking te komen met alcohol en drugs. De centra worden opgericht in de steden Buenaventura en Puerto Tejada. Alvast dank voor een ruime gift op 28 september.

Meer dan 'Hoi'

Costa Rica, 7 september

Harlin

Harlin herkende Flor toen ze elkaar op straat tegenkwamen. Als voormalig politieagent wist Harlin dat Flor bereid was alles te verkopen om aan drugs en alcohol te komen. Flor herkende Harlin ook. De twee vrouwen woonden vlak bij elkaar in een stad in Costa Rica. Ze groetten als ze elkaar tegenkwamen, maar verder hadden ze geen contact. Maar deze keer voelde Harlin een aandrang om mee dan alleen maar 'Hoi' te zeggen. 'Hoe gaat het met je?' vroeg ze. 'Heb je je leven op orde?' 'Alles is waardeloos,' antwoordde Flor verdrietig. Harlin bekeek de vrouw nog eens goed. 'Eet je wel genoeg?' vroeg ze. Flor boog haar hoofd en begon te huilen. Harlin liep naar een winkel en besloot eten te kopen voor Flor. Op weg naar huis stopte ze bij het huis van Flor en liet een zak rijst en twee stukken kip achter.

De volgende dag zag Harlin haar predikant in de buurt van een bank. 'Ik heb wat voedsel hier,' zei hij. 'Ken jij iemand die het kan gebruiken?' 'Ja,' zei Harlin, 'ik heb een buurvrouw die nauwelijks te eten heeft.' 'Neem maar mee en geef het aan haar,' zei de predikant. Harlin nodigde hem uit met haar mee te gaan. 'Kom met me mee, dan zie je waar ze woont,' zei ze. Samen gingen ze naar het huis van Flor die erg dankbaar was voor het voedsel. Ze spraken met elkaar en Harlin vroeg aan Flor of ze interesse had in Bijbelstudie. Dat wilde Flor wel. De volgende dag kwam Harlin opnieuw langs met een man en drie vrouwen uit de kerk. Het huis van Flor was te uitgewoond om binnen te zitten, dus zaten ze buiten in haar kleine voortuin. De groep kwam iedere week samen om de Bijbel te bestuderen en samen te zingen. Flor hield van zingen en in het bijzonder vond ze het lied met de woorden 'Give me a new heart' (geef me een nieuw hart) erg mooi.

Flor onderging een verandering. Ze beledigde en sloeg familieleden en burens die haar kwaad maakten niet meer. Haar grove taal maakte plaats voor vriendelijke woorden. Toen de Bijbelstudies twee maanden bezig waren, begon het regenseizoen in Costa Rica. Hierdoor kon de groep niet langer samenkomen in de tuin van Flor zonder nat te regenen. Flor miste de wekelijkse samenkomsten en ging op zoek naar het gezelschap van kerkleden in de adventkerk op sabbat. Niemand had haar uitgenodigd naar de kerk te komen, dat had ze zelf besloten. Er gingen weer twee maanden voorbij en de predikant vroeg Flor of ze misschien gedoopt wilde worden. Ze vond het fijn dat de vraag gesteld werd. 'Ja,' zei ze. 'Niemand heeft me ooit gevraagd of ik gedoopt wilde worden.' Korte tijd later werd Flor gedoopt.

Flor had een beruchte reputatie in de stad. Iedereen wist hoe haar leven in elkaar stak. De mensen in de stad zagen nu hoe het leven van Flor veranderde en ze waren verbaasd om haar zo blij naar huis te zien lopen na haar doop. Allerlei mensen stopten om haar te omhelzen en te feliciteren.

Flor was blij. Het was jaren geleden dat mensen haar een knuffel gaven. Een aantal maanden na haar doop was Flor nog steeds een trouwe adventist in Costa Rica. 'Ik dank God voor mijn nieuwe leven,' zegt ze. 'Ik ben dankbaar voor alles wat de kerkleden voor mij doen.' Harlin geeft de eer aan de heilige Geest voor de veranderingen in het leven van Flor. Ze gelooft ook dat het de heilige Geest was die haar aanspoorde meer dan 'Hoi' te zeggen op de dag dat Flor niets meer te eten had. 'God is groot,' zegt Harlin. 'Niets is te moeilijk voor Hem.'

Dit zendingsverhaal laat ons kennismaken met het leven in Costa Rica en de missiologische uitdagingen die daar zijn. Een deel van de offergaven op de dertiende sabbat van dit kwartaal helpt mee bij het openen van een centrum waar de liefde van Jezus gebracht wordt aan kinderen die het risico lopen verstrikt te raken in de wereld van drugs en alcohol. Hartelijk dank voor een ruimhartige gift op 28 september.

Een echte schat

Costa Rica, 14 september

Jahiquel

Jahiquel was een arme jongen uit een arm gezin in Costa Rica. Toen hij opgroeide had hij gebrek aan bijna alles. Maar toen hij 16 was, droeg hij ineens een dikke gouden ketting om zijn nek en gouden ringen aan zijn vingers.

De bendeleden uit de buurt kregen argwaan. De bendeleider, met de bijnaam 'de duivel', dacht dat Jahiquel misschien drugs verkocht zonder zijn toestemming. Hij gaf een bendelid de opdracht Jahiquel via sociale media te benaderen en hem te vragen of zijn ketting van echt goud was.

Jahiquel was er trots op dat hij echte gouden sieraden had en stuurde een antwoord van slechts één woord: 'Ja.' Hij wist dat de boodschap van een bendelid afkomstig was. Ooit was hij zelf lid van de bende geweest, maar tegenwoordig behoorde hij bij een andere bende. Hij verkocht geen drugs, maar overviel en beroofde mensen in hun huizen en nam hen soms in gijzeling voor losgeld. Hij had zijn gouden sieraden gekocht met het illegaal verworven bezit van de bende.

Uren later, rond 19:00 uur, zag Jahiquel het bendelid in zijn richting racen op een motor. Hij stond buiten voor het huis van zijn oma, waar hij de nacht door zou brengen. Hij was net aan komen lopen vanuit het huis van zijn moeder, waar hij overdag geweest was.

Achter het bendelid met de motor zat ook diens broer. Met afschuw zag Jahiquel dat de broer een 9 millimeter pistool trok en begon te vuren. Hij herkende het pistool, want dat had hij een aantal maanden eerder zelf aan de broer verkocht. Jahiquel werd geraakt door acht kogels; twee in zijn benen en vijf in zijn borst en maag. Hij viel dodelijk verschrikt op de grond. Hij was zelfs te bang om te roepen of zich te bewegen. Allerlei gedachten schoten door zijn hoofd. Hij herinnerde zich, dat een tante uit de Adventkerk hem als jongetje had leren bidden en de Bijbel te lezen. Op dat moment realiseerde hij zich dat hij een fout had gemaakt door zich bij bendes aan te sluiten en hij bad: 'Heer, vergeef me.'

Het leek alsof de tijd stilstond. Hij hoorde de motor weg racen. Er reed een auto voorbij, maar de bestuurder stopte niet om hulp te verlenen. Zijn oma kwam naar buiten en boog zich over Jahiquel heen. Er kwam een tweede auto voorbij, waarvan de bestuurder wel stopte. Twee mensen stapten uit de auto, hesen Jahiquel erin en leverden hem af bij het ziekenhuis.

De volgende dag werd Jahiquel wakker, om 15:00 uur. Hij was verbonden met een machine die hem hielp met ademen. Er zaten 23 hechtingen ter hoogte van zijn maag. Er werd hem verteld dat hij bijna was gestorven. Adventisten uit de gemeente van zijn tante hadden urenlang voor zijn leven gebeden. En nu was hij wakker, het was een wonder. Vanaf die dag besloot Jahiquel dat hij zijn leven in dienst van Jezus zou brengen.

Nu, drie jaar later, doet Jahiquel een opleiding om barbier te worden. Hij vertelt zijn verhaal aan andere jonge mensen en moedigt hen aan betekenis te vinden in het leven door God te dienen en zich niet met bendes in te laten. Hij dringt er bij hen op aan hun geest met goede zaken te vullen en dicht bij God te blijven.

Voor zijn eigen leven heeft hij er spijt van dat hij als tiener zijn geest liet vullen met rommel, maar hij vertrouwt erop dat God hem nu zal zegenen met goede dingen, nu hij zijn tijd doorbrengt met Bijbelstudie. De apostel Paulus zei immers: 'U moet uzelf niet aanpassen aan deze wereld, maar u veranderen door uw gezindheid te vernieuwen, om zo te ontdekken wat God wil en wat goed, volmaakt en Hem welgevallig is.'⁴ 'Ik wil nu denken aan de goede dingen en niet stilstaan bij het verleden,' zegt Jahiquel. 'Ik lees nu iedere ochtend en avond in de Bijbel. Ik sta vroeg op om te bidden. Het is een proces en ik weet dat ik, met Gods hulp, ver kan komen.'

De twee broers die hem aanvielen, zijn nooit voor het gerecht gebracht, omdat Jahiquel hun identiteit niet bekendgemaakt heeft bij de politie. Hij woont nog steeds in dezelfde buurt en weet dat het aangeven van bendeleden alleen maar extra gevaar voor hem, zijn moeder en oma zou opleveren.

---

⁴ Romeinen 12:2

Zijn gouden sieraden is hij allemaal kwijtgeraakt op de dag van de aanval. Hij heeft geen idee wie ze meegenomen heeft en het maakt hem ook helemaal niets uit. Hij heeft ontdekt dat een echte schat niet gedragen kan worden, die zit namelijk van binnen, in je hart.

Dit zendingsverhaal geeft ons een beeld van het leven in Costa Rica en de uitdagingen voor zending daar. Een deel van de collecteopbrengst op de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt om een centrum te openen waar de liefde van Jezus wordt doorgegeven aan kinderen die, net als Jahiquel, het risico lopen betrokken te raken bij drugshandel en bendegeweld in Costa Rica. Hartelijk dank voor een gulle gift op 28 september.

Bidden voor drie

Costa Rica, 21 september

Stephanie

Op het moment dat Stephanie en haar toekomstige echtgenoot begonnen te praten over het stichten van een gezin in hun thuisland Costa Rica, realiseerden ze zich dat ze iets gemeenschappelijks deelden. Ze verlangden beiden naar twee biologische kinderen en een derde kind dat ze wilden adopteren.

Vijf jaar na hun huwelijk waren er echter nog geen kinderen geboren. Daarom besloten ze een baby te adopteren. Het adoptiebureau in Costa Rica waarschuwde hen dat het niet gemakkelijk zou zijn. Ze werden op een wachtlijst geplaatst en er was geen garantie dat het beschikbare kind een baby zou zijn. Het zou zelfs een tiener kunnen zijn.

Een paar maanden later raakte Stephanie zwanger van een meisje. Drie jaar later kwam daar een jongen bij. Vervolgens gingen er negen jaren voorbij en haar echtgenoot bracht in herinnering dat ze ook een kind hadden willen adopteren. Maar wie? Wanneer? Waar? En hoe?

‘Ik ga ervoor bidden,’ zei Stephanie. ‘Ik vraag God of hij het kind naar ons wil sturen in plaats dat wij op zoek gaan naar een kind.’ Stephanie bad. Vervolgens dacht ze er niet meer aan. Op een sabbat bood ze een Bijbelstudie aan aan een bezoeker die die dag voor het eerst in de kerk was. De vrouw ging akkoord. ‘Kom maar naar mijn huis,’ zei ze, ‘ik ben moeder van tien kinderen.’ Het bleek dat de vrouw zorgverlener was in een weeshuis. Er waren vijftien huizen met ieder tien kinderen. Ieder huis had een eigen verzorger. Stephanie ging naar het weeshuis en gaf Bijbelstudie aan de verzorger en haar tien kinderen. De vrouw gaf haar hart aan Jezus en liet zich dopen.

De directeur van het weeshuis zag dat de Bijbelstudies een positieve invloed hadden op de zorgverlener en haar werk. Hij vroeg Stephanie of ze ook in de andere veertien huizen Bijbelstudies wilde geven. Ze bracht het verzoek over aan het bestuur van de kerk en de gemeente regelde Bijbelleraren voor alle veertien huizen. Stephanie kreeg huis zeven onder haar hoede. In dat huis woonde de 11 jarige Michelle.

Vanaf de eerste dag zocht Michelle de aandacht van Stephanie. Ze droeg haar tas, was attent en nam actief deel aan de Bijbelstudies. Stephanie en het meisje kregen een sterke band. Met toestemming van het weeshuis nam Stephanie Michelle mee naar evangelisatiebijeenkomsten en het meisje werd gedoopt. Vervolgens begon het meisje te vragen: ‘Waarom adopteer je me niet?’

Stephanie dacht na over Michelles vraag en sprak er met haar echtgenoot over. Ze vroegen zich af of Michelle wellicht het kind was waarvoor ze hadden gebeden. Ze vroegen God om bevestiging. Stephanie herinnerde zich een gebeurtenis die drie jaar eerder had plaatsgevonden, lang voordat ze Michelle had ontmoet. Ze had een vrouw gevraagd haar persoonlijke getuigenis te geven in de gemeente. De vrouw had diverse kerken bezocht met haar verhaal. Ze had in de gevangenis gezeten, was haar zes kinderen kwijtgeraakt aan de sociale dienst en was adventist geworden nadat ze programma's van de Adventkerk op de gevangenisradio had gehoord. De vrouw had de gemeente van Stephanie echter nooit bereikt en Stephanie was het contact met haar verloren.

Nu vroeg ze zich echter af hoe het de vrouw verder was vergaan. Ze zocht op sociale media en kwam erachter dat de vrouw de kerk verlaten had. Ze keek verder op de pagina van de vrouw en zag plotseling een foto van Michelle met de woorden: ‘Mijn kindje.’

Stephanie was geschokt. De vrouw was de moeder van Michelle uit het weeshuis. Een paar dagen later zag Stephanie Michelle op een verjaarspartijtje in huis zeven. Tijdens het feestje vroeg Michelle of ze Stephanies telefoon mocht lenen en zei: ‘Wil je mijn moeder zien?’ Stephanie knikte. Het meisje klikte online een foto aan en liet deze aan Stephanie zien. Het was de vrouw die Stephanie had uitgenodigd om te komen spreken in de kerk. Voor Stephanie was dit de bevestiging die zij nodig had. Ze was ervan overtuigd dat God Michelle naar haar gezin had gestuurd om geadopteerd te worden. Ze sprak met de directeur van het weeshuis over de mogelijkheid van adoptie. Ze verzekerde de directeur dat ze niet had geweten dat haar contact op sociale media de moeder van Michelle was toen ze voor het eerst naar het weeshuis kwam. De directeur liet haar weten dat er geen problemen van kwamen, mits ze nooit meer contact zou zoeken met de moeder van Michelle.

Het duurde niet lang voordat Michelle introk bij haar nieuwe gezin. Ze was inmiddels twaalf. Het zou nog vier jaar duren voordat de adoptie officieel geregeld was, maar dat maakte niet uit; ze was thuis. Stephanie is dolblij. Haar droom is uitgekomen. Ze heeft twee biologische kinderen en een geadopteerde dochter.

Dit zendingsverhaal geeft ons een beeld van het leven in Costa Rica en de uitdagingen daar voor zending. De collecte van komende sabbat helpt mee bij het realiseren van een centrum waar de liefde van Jezus wordt doorgegeven aan kinderen die in moeilijke omstandigheden leven, inclusief weeskinderen.

Dertiende sabbat: Een bezoeker en een droom

Costa Rica, 28 september

Erickson

Erickson heeft een verhaal dat maar weinig mensen kennen. Hij heeft een deel van het verhaal aan zijn moeder verteld en het hele verhaal vertelde hij aan zijn vrouw. Zijn drie jonge dochters kennen zijn verhaal niet, evenals zijn overleden vader.

Erickson, die predikant is en leider in de Adventkerk in Costa Rica, is altijd terughoudend geweest met het vertellen van zijn verhaal omdat hij bang was dat mensen hem niet zouden geloven. Maar nadat hij een aantal ongelooflijke getuigenissen had gehoord bij het verzamelen van verhalen voor de zendingsberichten van dit kwartaal, besloot hij ook zijn eigen verhaal te delen. Deze sabbat hoor je als een van de eersten zijn verhaal. Het is een verhaal dat zijn leven veranderde en waardoor hij zevendedagsadventist werd.

Er waren maar twee scholen in de stad in Guatemala waar Erickson opgroeide, een openbare en een adventistische school. Zijn vader stuurde Erickson naar de openbare school voor groep drie, maar de jongen zag zijn leerkracht het hele jaar niet. De leerkracht was in opleiding, legde de directeur uit. Soms kwam de directeur zelf naar de klas om wat opdrachten uit te delen. Maar er was niemand die de kinderen dat jaar leerde lezen, rekenen of spellen. Gelukkig had Erickson deze dingen al in groep één en twee geleerd en daarom lukte het hem om de spaarzame opdrachten naar tevredenheid af te ronden. Maar veel van zijn klasgenoten moesten het schooljaar overdoen.

Zijn vader vond het openbare schoolsysteem afgrijselijk na dit jaar en hij besloot zijn zoon te verplaatsen naar de adventistische school. Daar leerde Erickson God kennen. Voordat hij 's avonds ging slapen, knielde hij naast zijn bed om te bidden. 'God, help me om goede beslissingen te nemen in mijn leven,' bad hij. 'Help me op school, help ons gezin en in het bijzonder mijn vader.' Het gezin was arm. De vader werkte ver van huis als buschauffeur en Erickson zag hem maar een paar keer per jaar. Ondanks hun armoede vond zijn vader altijd mogelijkheden om het schoolgeld te voldoen voor Erickson.

Erickson bad tot God met het verzoek dat hij zijn vader vaker zou kunnen zien. 'Bescherm de bus en mijn moeder zodat zij geld kan verdienen voor ons gezin. Amen.' Op een avond, toen Erickson een jaar of elf of twaalf was, bad hij en ging in bed liggen. Hij had zijn ogen open, maar kon niets zien in de donkere kamer. Plotseling verscheen er een zacht, maar helder licht boven hem aan het plafond. Het was niet de lamp, want die had Erickson uitgedaan voordat hij ging bidden. Het licht verlichtte de ruimte. Erickson was niet bang, maar voelde zich vredig en ontspannen.

Plotseling ontsprong er aan het licht een glanzende figuur. Erickson zag armen, benen, een lichaam en een hoofd. Maar hij zag geen ogen, oren, een neus, een mond of andere gezichtskenmerken. Het hoofd werd omringd door een zachte gloed. Het wezen knielde neer op dezelfde plek waar de jongen zojuist had gebeden, naast het bed. Hij vouwde zijn handen en boog zijn hoofd.

Erickson bleef kijken en vroeg zich af wat er vervolgens zou gebeuren. De gebeden van Erickson duurden meestal vijf tot tien minuten, maar dit gebed was een stuk sneller klaar. Het wezen bad ongeveer zestig tot negentig seconden. Toen stond hij op, legde een hand op het hoofd van Erickson en de andere hand op zijn borst. Erickson voelde een grote blijdschap, want hij veronderstelde dat hij Jezus zag.

Het wezen zei niets. Nadat hij het hoofd en lichaam van de jongen enkele seconden had aangeraakt, steeg hij weer op in het licht dat nog aan het plafond scheen. Vervolgens verdween het licht en was de kamer weer in duisternis gehuld. Er kwam vrede en rust over Erickson. Hij voelde alleen maar goedheid in de kamer en het duurde niet lang voordat hij in slaap viel.

De volgende dag vertelde Erickson zijn moeder over zijn ervaring. Hij voelde zich dicht bij Jezus dan ooit tevoren.

Maar dat is nog niet het einde van het verhaal. Enkele maanden later droomde Erickson over de sabbat. Hij was sinds hij een kleine jongen was naar de kerk gegaan op zondag. Daar was hij mee doorgedaan om zijn vader gelukkig te maken. Maar sinds hij naar school ging bij de adventisten, was hij ook op sabbat de kerk gaan bezoeken. In de droom stond Erickson in de kerk van zijn vader

tijdens een dienst. Plotseling begonnen de beelden van heiligen langs de muur te bewegen. Hun armen en benen gingen heen en weer. Al lachend joegen ze de angstige jongen door de kerk. Erickson zag ook andere kerkleden in de dienst, maar die gedroegen zich alsof er niets aan de hand was. Ineens zag Erickson een bekend helder, maar zacht licht bij de deur van de kerk. Het was hetzelfde licht dat hij enkele maanden eerder in zijn slaapkamer had gezien. Hij voelde zich opgelucht. Hij voelde dat Jezus dichtbij was en dat er hulp onderweg was.

Vervolgens ontsprong het wezen uit Ericksons kamer opnieuw uit het licht bij de deur van de kerk. Hij nam de jongen bij de hand en leidde hem naar buiten. Opnieuw zag de jongen armen, benen, een lichaam en een hoofd, maar geen gezichtskenmerken. Eenmaal buiten, ging het wezen tussen Erickson en de kerk staan. Hij zei niets, maar wees met een vinger naar de kerk en schudde vervolgens 'nee' ten teken dat de jongen niet meer terug moest gaan naar die kerk.

De volgende ochtend vertelde Erickson zijn moeder niets over de droom. Hij was bang dat zij het aan zijn vader zou vertellen. Vader wilde graag dat Erickson priester zou worden en hij vreesde zijn reactie. Maar na de droom is Erickson nooit meer op zondag naar de kerk gegaan. Hij voelde dat Jezus hem leidde op het pad van rechtvaardigheid en hij wilde Hem volgen. Zijn vader, die alleen met Kerst en Pasen naar de kerk ging, heeft hem nooit gevraagd terug naar zijn kerk te gaan.

Ongeveer een jaar na de droom besloot Erickson dat hij zich wilde laten dopen. Hij was 13 jaar toen hij zich aansloot bij de Adventkerk.

Tegenwoordig is Erickson Bala predikant en kerkleider met als hoofdtaak het begeleiden van evangelisatie in zijn thuisland Costa Rica. Hij besloot het stilzwijgen over zijn ervaringen te verbreken om deze dertiende sabbat in herinnering te brengen dat God actief betrokken is bij de zending in de Inter-American Division, waartoe ook Costa Rica en Guatemala behoren. Hij wenst in het bijzonder dat mensen beseffen dat God actief de harten van kinderen en jongeren zoekt, inclusief degenen die beïnvloed zullen worden met de fondsen die deze dertiende sabbat beschikbaar komen. Een deel van de collecte van vandaag wordt gebruikt om een centrum te openen waar de liefde van Jezus gedeeld wordt met kinderen in risicovolle omstandigheden in Costa Rica. Andere projecten van dit kwartaal behelzen twee centra om kinderen in nood te helpen in Colombia, twee centra om mensen uit de hogere klassen te bereiken in Mexico en de bouw van een grote basisschool op Dominica. Hartelijk dank voor een ruimhartige gift vandaag.